

Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

SALVATOAREA IERNII

Cartea a doua

IARNA NU MAI VINE

Domnul Fulger, melcul, intră cu viteza unui glonț în poienița unde Țup își făcea gimnastica de dimineață. Da, Țup făcea gimnastică în fiecare zi pentru că așa învățase de la Buhu-Pădurii că e sănătos. Și da, de-o vreme, domnul Fulger circula prin pădure doar cu mare viteză, dar asta nu mai mira pe nimeni. Dovedise că poate fi ultrarapid atunci când îi chemase pe castori ca să îl elibereze pe Buhu-Pădurii de sub stejarul căzut peste el. Acum însă, toată pădurea aștepta cu sufletul la gură rezultatul luptei dintre domnul Fulger și urs. Vă amintiți că, la finalul primei povești, melcul se grăbea spre locul în care urma să se ia la trântă cu ursul? Ei bine, chiar așa făcuse; și toți se temeau pentru ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ursul, din neatenție, i-ar fi dat o labă peste ochi sau ar fi călcat pe el.

— Bună dimineața, domnule Fulgeer! îi strigă Țup cât putu de tare, pentru ca melcul să o audă în viteza lui fantastică și să aibă timp să frâneze.

— Iar tu, fetițo? strigă melcul în goana mare, cu buzele fâlfâindu-i ca două pânze de corabie din cauza vitezei. Stai să frânez!

Și puse o frână grozavă, care aruncă în stânga și în dreapta iarbă, pietricele și iscă un nor de praf. Opri fix lângă Țup, cât pe ce să dea peste ea.

Țup îl studie cu atenție. Căuta pe trupul lui urmele luptei cu ursul. Domnul Fulger slăbise un pic de la atâta alergătură, dar în rest nu avea nimic. Cochilia era întregă, nu se vedea nicio urmă de zgârietură.

— Ce te uiți așa la mine, fetițo? Vezi să nu îți iasă ochii din cap ca la melc, hehehe! râse el tare amuzat de propria glumă.

Domnul Fulger își permitea să facă glume cu Țup, pentru că erau prieteni foarte buni de când salvaseră împreună pădurea. Iar Țup avea simțul umorului.

— Mă gândeam că dacă mai puneți multe frâne bruște n-o să mai rămână decât ochii și cochilia din dumneavoastră, domnule Fulger! îi replică Țup zâmbind.

— Ha, ha, ha, îmi place de tine, ești tot mai amuzantă pe zi ce trece! îi răspunse melcul.

— Domnule Fulger, mi-e și teamă să vă întreb... V-ați luptat cu ursul? Ursul e bine? Că pe dumneavoastră vă văd întreg...

— L-am iertat, fetițo. Când am ajuns la marginea pădurii, unde trebuia să ne înfruntăm, nu părea în apele lui. Era tare somnoros, căsca tot timpul, abia putea să mormăie. M-am gândit că ar fi trebuit deja

să-și înceapă hibernarea, doar era decembrie; și, după cum bine știi, urșii dorm iarna. Dar am mai văzut ceva: transpira de parcă o cascadă îi curgea de pe cap spre coadă. Vorba vine coadă, că sărmanul are un ciot amărât în loc de ea. Și pe asta aș fi înțeles-o, la cât de mare e blana aia de pe el. Chiar, tot timpul m-am întrebat de ce urșii nu au și o blană de vară. Așa, ca un costum de baie... În fine, tot nu era normal să curgă apele pe el în halul ăla, pentru că urșii nu transpiră nici când e caniculă. Dar... Chiar, ai observat că în pădure e tot mai cald?

Da, Țup observase. Și ea transpira, deși nici păsărilor nu transpiră de obicei. Și nu numai ea. Chiar dacă de câteva zile începuse luna decembrie, în pădure era tot mai cald. Când, de fapt, ar fi trebuit să se facă din ce în ce mai frig. Dar, lucru și mai ciudat, căldura nu venea de sus, de la soare. Mai ales că soarele nu prea se mai arăta, așa cum se întâmplă la începutul iernii. Și nici fierbinte nu mai era de mult. Zilele erau tot mai scurte, nopțile tot mai lungi, copacii se dezbrăcaseră de frunze, ghinda stejarilor căzuse, iar păsările călătoare plecaseră spre țările calde. Deși era cât pe ce să nu mai plece nici ele, văzând cât de cald este. Până la urmă s-au gândit că iarna cu zăpada ei va sosi în final, așa cum se întâmplă de când lumea, și au plecat.

Căldura venea de undeva din pădure, nu de la soare. Înainta încet, pe pământ, ca o ceață grea care mirosea ciudat. Era ceva tare neplăcut. Nu părea să fie fum, pentru că nu mirosea ca fumul. În pădure mai arsese rădăcinile de la fulgere, iar animalele știau cum miroase fumul. Dar ăsta nu era fum, era altceva. Era ceva care uscăse iarba, sufocase rădăcinile copacilor și urca încet spre coroana lor.

— Am observat, domnule Fulger. Și mie îmi este foarte cald, îi răspunse Țup. Știți că eu am cuibul pe pământ și, de câteva zile, nici măcar nu mai pot dormi în el. S-a încălzit atât de tare, încât simt că încep să fierb în cuib ca într-o oală. Și mă sufoc de la mirosul ăsta îngrozitor. În ultimele nopți m-a invitat Buhu-Pădurii să dorm în scorbura lui. Acolo e un pic mai răcoare, pentru că e deasupra pământului. Iar fumul ăsta sau ce-o fi el nu a ajuns încă până sus, la scorbura.

— Chiar, Buhu ce zice despre căldura asta?

— Nu știe nici el ce se întâmplă, dar crede că nu e bine deloc. Speră să vină odată frigul, să vină zăpada. Fără zăpada care să se transforme în apă, se va usca toată pădurea. Vor muri toți copacii, vom rămâne toți fără case, domnule Fulger. L-am lăsat dimineață în scorbura, căutând cărți despre posibile cauze ale acestei încălziri ciudate.